

בהתיקוה בתל-אביב. אבא תמיד היה בא לקחת אותי משם ומחטיף לי מכות כהר גן. בסוף הוא אמר לי: "אם תברחי עוד פעם, אני הורג אותך!"

"פעם הלכנו לסרט עם כמה חבר'ה. לא היו כרטיסים להצגה ראשונה, אז הלכנו לשנייה. הסרט נגמר מאוחר ואני פחדתי לחזור הביתה. אז אמרתי לעצמי, אני בורחת מהבית, אבל עכשיו לתמיד. נסעתי לחברה שלי שגרה בכפר שלם. היא כבר נשואה. אצלה גרתי שלושה ימים. אחרי שלושה ימים היא אמרה לי שאני צריכה ללכת, כי אצלהם הדירה קטנה ואני לא יכולה להישאר."

"כל היום הסתובבתי בתל-אביב. בערב הלכתי אצל אחותי בהתיקוה. איך ש'באתי שמעתי מבחוץ שאבא שלי נמצא אצלה. תפשתי פחד וברחתי. התיישבתי

הם גם מסייעים בידה להתחמק מהמחש' שים אחריה.

אין זה מקרה שלמעלה מ-90% מהבור' חות הן ממשפחות מעדות המזרח. הפער בין הנורמות ההתנהגותיות של משפחות אלה, כפי שקיבלו אותן בארצות-המזר' צא שלהן, לבין זה המקובל בחברה הישראליה, יוצרים מתח מתמיד בין הנערות להוריהן. כאשר מגיע מתח זה לשיאו ומת' פרץ בצורה אלימה, מסתיים הדבר ב' בריחה מהבית.

שליש הנערות הבורחות עושות זאת יותר מאשר פעם אחת. אותן שיעור בקיר רוב מסיים גם עם תיק פלילי במיש' טרה: בעוון זנות, גניבה או עבירה אחרת. סיפור אופייני הוא סיפורה של לאה מצליח*, 16, שתמונתיה הופיעו כבר מיספר פעמים במודעות ההיעדרות של

לפנסיה מוקדמת בגלל מחלת עצבים. קצת מהעצבים עשתה לו דבורה, בתו בת ה-15. היו לו שישה ילדים. ארבעה מהם, ברוך-השם, נישאו והקימו משפחות. ב' בית נשאר רק שניים: דבורה ואחיה יהושע, בן הארבע-עשרה.

אלוה ווהבה, תושב ירושלים, לא היר' שה לדבורה לחזור הביתה מאוחר. אם היתה חוזרת אחרי 8 בערב היתה העניין הופך לשעוררייה של צעקות ומכות. גם לחברותיה לא היה מרשה לבקרה בביתה. "הן כולן זונות", היה מכריז כדי שכל השכונה תשמע, "ראיתי אותן הולכות עם בנים."

דבורה היתה מנסה להסביר לאביה ש' הזמנים השתנו. שכיום, כאשר בת מגיעה לגיל 15, כבר מותר לה לצאת עם בנים. אליהו לא היה רוצה לשמוע על כך.

במוצאי ראש-השנה ביקשה דבורה ללכת לסרט קולנוע עם חברה. "את לא תלכי לשום מקום, רק אם האב שלך, יהושע, ילווה אותך!" הצהיר האב.

דבורה יצאה מהבית עם אחיה, מחוץ לבית הם נפרדו. הוא הלך אל חבריו, דבורה אל חברותיה. באחת-עשרה בלתי לה חזר יהושע הביתה.

"איפה דבורה?" החל האב לצעוק.

"לא יודע", השיב יהושע, "היתה צרי' כה כבר להיות בבית, לפני".

האב הנרגז היכה בכנו והשליך אותו מהבית. שלא יעז לחזור בלי אחותו הגדור' לה ממנו כשנה. כשעה הסתובב יהושע לפני פתח הבית עד שחזרה דבורה. "את כבר תחטפי מאבא..." הזהיר אותה. למ' רות האזהרה נכנסה דבורה הביתה. כל תחויות אחיה התאמתו. האב הפליא בה את מכותיו. האם ניסתה לעצור בעדו. ללא הועיל.

למחרת ברחה דבורה מהבית.

ההיפית

מרי הופמן, אמריקאית בת חמש-עשרה וחצי, שגדלה בפתח-תקווה אצל משפחה אומנת, נעלמה מביתה, נמצאה אחרי חודשיים וחצי בחברת היפים על חוף ימה של אילת, שם נעצרה כחשודה בעישון סמים.

על איזה ספסל והתחלתי לבכות. פתאום ניגש אלי איזה בחור. הוא שאל איך קוראים לי. פחדתי קצת ממנו, אז אמרתי לו איזה שם אחר. אחר-כך דיברנו איזה חצי שעה. אמרתי לו שאין לי איפה ליי' בבית. אז הוא אמר לי שאצל חבר שלו יש מקום בשבילי.

"הוא אמר לי שקוראים לו משה ולקח אותי לחדר של החבר שלו. החבר לא היה בבית ולמשה היה את המפתח לחדר. דיי' ברנו שם איזה חצי שעה. אחר-כך הוא התחיל לשים ידיים, אמרתי לו שיעזוב אותי, אז הוא אמר שירוק אותי החור' צה, אם לא אתן לו. אז נתתי לו. אחר-כך בא החבר של משה, אחד בשם יחי' אל. יחיאל הוציא מייד בקבוק של עראק. שתינו הרבה. יחיאל גם רצה שאתן לו. אבל אני לא רציתי. אבל משה הרביץ לי סטירה ואמר שירוק אותי. רציתי ללכת, אז משה ורק אותי על המיטה.

"הם שכבו איתי שניהם באותו לילה. כשרציתי לצעוק, אז הרביצו לי מכות. ככה הייתי אצלהם שבוע. כשהם היו יוצ' אים, היו סוגרים אותי בחדר. אחרי שבוע הפסיקו לסגור אותי, אבל אני לא הלכ' תי, כי לא היה לי לאן ללכת וגם לא היה לי גרוש על הנשמה".

המישטרה. סיפרה לאה, בת למשפחה מרובת-ילדים מרמלה:

"הייתי בורחת מהבית כמעט כל חור' דש, זה היה להם בשבילי. הייתי נעלמת ליום יומיים ואחר-כך חוזרת. לא יכולתי לשבת בבית. אבא שלי דתי, הוא לא רצה שאני אלך ללמוד בתיכון, או שאע' בוד. הוא אמר: יש מספיק כסף בבית, את תשבי בבית ותעזרי לאמא. אז היה לי משעמם והייתי בורחת לאחותי, שגרה

* שם בדוי כדי להעלים את זהותה.

עם היפים

באילת

אילת תוך ערימת הספורים הזוהים כמעט, המסתתרים מאחורי מודעות המישטרה, משרבב גם סיפורה של מרי הופמן. בת ה-15 וחצי, ילידת ארצות-הברית, מרי הגיעה לישראל לפני כשנה. הוריה התגרשו ונישאו בשנית. כל אחד לבן-זוג אחר כמובן. איש מהם לא רצה להחזיק את מרי בבית. הם שלחו את מרי לישראל. תחילה למדה באולפן ב' קיבוץ, אחר-כך נמסרה למשפחה אומנת, משפחה ויינברג בפתח-תקווה.

"לא היו לנו חיים קלים", מספרת שרה ויינברג, אשת מהנדס ואם לשלושה ילדים משלה. "לא יכולנו להשתלט על מרי. היא אף פעם לא היתה חוזרת הב' תה בשעה מסויימת. לפעמים היתה נע' למת ליום שלם. איימנו עליה שנשלח אר' תה חזרה לארצות-הברית. אבל זה לא עזר. לפעמים היא היתה אפילו מביאה הביתה בחורים.

"בסוף היא נעלמה למשך חודשיים. הודענו למישטרה. אחרי חודשיים וחצי מצאו אותה באילת. היא נעצרה שם עם כמה היפים כחשודה בהחזקת סמים. רצי' נו לשלוח אותה הביתה, אבל אף אחד מהוריה לא הסכים לקבל אותה אליו".

ללא הסכמתם של הוריה חזרה מרי לי ארצות-הברית. מאז לא נודע עליה דבר.

אבא, ישרוף אותי!"

י ום אחד הביא יחיאל איזה חבר ואמר שאם אני אתן לחבר שלו, או הוא יקנה לי חולצה, ממשכנה לאה ב' סיפורה. "בהתחלה לא רציתי, אז הוא אמר לי שיהיה לי רע אם לא אתן לחבר הזה, אז נתתי לו. משה ויחיאל התחילו להביא לי כל יום איזה שלושה או ארבע אגשים כל יום. לפעמים הייתי מקבלת מהם קצת כסף. אבל גם את הכסף הזה הם היו לוקחים לי. אני ראיתי שגם משה וגם יחיאל היו מקבלים כסף מהאגשים שהביאו אלי. מכל אחד, איזה שלושים לירות. הם היו מתחלקים ביניהם.

הדרך אל הזנות

חקר שנערך לא מכבר על-ידי אנף-החקירות של המישטרה, בהס' תמך על מידגם של 660 תלונות על ברי' חת נערות מבתיהן, שהגיעו למישטרה קובע, כי הסיבה העיקרית לנטישת הבית נובעת מסיכסוך משפחתי בשל איסור יציאה מהבית או קשרים עם חברים מפורקים.

לפי אותו מחקר מסתבר גם שכמחצית הבורחות אינן בורחות סתם. הן בורחות לבתי ידידים ומכרים. זו גם הסיבה שאין ממהרים לגלות את הנעדרות, למרות פירסום המודעות בעיתונים. רוב גותני המחסה אינם מדווחים למישטרה או ל' משפחה על שהיית הבורחת אצלם. לרוב

בגלל אבא

ברחה דבורה ווהבה הירושלמית מביתה. עד היום טרם נמצאו עקבותיה וטרם נודע לאן ברחה. היא עובה את ביתה במוצאי ראש-השנה, אחרי שקיבלה מכות מאביה, משום שאיחרה לשוב הביתה.